

117,000 Kr., hvoraf Staten skulde udrede de 58,000, jo ikke saa uhyre vigtigt, og egentlig er det lidt meget at forlange, at jeg skal give positivt Svar paa det Spørgsmaal; jeg kender forfærdelig lidt til den Plan, det ærede Medlem omtalte. Det ærede Medlem henlede imidlertid Opmærksomheden paa, at den foregaaende Regering havde forlangt, at disse Havnespørgsmaal skulde tages op til samlet Overvejelse, og at man ikke vilde tage Stilling til det enkelte Spørgsmaal. Denne samlede Overvejelse har ikke fundet Sted, man har ikke, saa vidt mig bekendt, gjort noget ved Sagen, hvad jeg i Grunden sympatiserer med. Jeg finder det nemlig meget mere praktisk at tage Stilling til de enkelte Spørgsmaal, efterhaanden som de maatte foreligge, og jeg skal med største Velvillie undersøge og tage Stilling til det Spørgsmaal om en Havn ved Hurup, som det ærede Medlem fra Bælum rejste, under Forudsætning af, at man fra lokal Side tilbyder Halvdelen af Anlægssummen, men jeg kan ikke i dette Øjeblik binde mig dertil.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ikke, hvis det private Lovforslags Overgang til anden Behandling blev vedtaget og Lovforslaget blev henvist til Udvalgsbehandling, deri vilde se en kraftig Belæring om, at min Betegnelse af dette Lovforslag som ubrugeligt som Forhandlingsgrundlag var urigtig; det synes jeg dog egentlig ikke, jeg kan indrømme, thi der er ikke noget i Vejen for, at et Forslag kan skrives helt om, og det vil sikkert blive nødvendigt. Det ærede Medlem har netop, som jeg omtalte i Gaar, selv vist, at han ganske har misforstaaet Lovforslaget, idet det ærede Medlem mente, at Rigsdagsmændene derefter vil faa det sidste Ord i denne Sag. Det er netop det, de ikke vil, det er Kommissionen, som efter dette Lovforslag faar det sidste Ord. Man vedtager, at Havnene skal anlægges, og at Kommissionen skal bestemme Beliggenheden, men deri ligger jo, at naar Rigsdagsmændene her har talt, skal Kommissionen sige det sidste Ord. Det er en Fejl ved Lovforslaget, som jeg synes, jeg har Ret til at kritisere.

Jeg maa ogsaa henvende et Par Ord til det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke), som ikke kunde lade være med at vende tilbage til den Tankegang, han gav Udtryk forleden, skønt han saa eftertrykkelig er vist tilbage baade af Forsvarsministeren og af mig. Jeg skal kun anmode det ærede Medlem om, endnu en Gang at gen-

nemlæse, hvad han har sagt — det ærede Medlems Udtalelser findes i Tidenden, Spalte 3680 —, hvor han taler om, at det Ideal, den højtærede Minister tænker sig, er Trawlfiskeriet, over hvilket alle disse Blus skinner, det vil sige Fiskeri ved store Aktieselskaber, hvis Aktionærer sidder hjemme, medens Fiskerne, som Lønarbejdere, maa færdes langt borte fra deres Hjem. Derefter opstiller det ærede Medlem det Ideal, som foresvæver de Herrer Forslagsstillere, og det ærede Medlem stiller saa disse Idealer op imod hinanden og siger: Der kan I se den sande Grund til Ministerens Modstand mod dette Forslag. Jeg tror slet ikke, det er fornødent yderligere at dokumentere, hvad det ærede Medlems Mening dermed har været, og det ærede Medlem kan slet ikke spørge mig, om jeg vil paavise, hvilke Fordele han har søgt efter at være traadt ind i et nyt Parti; thi noget saadant har jeg slet ikke paastaet; jeg har kun udtalt, at det ærede Medlem gjorde sig særlig ivrig i sine nye Venners Tjeneste, men det har jo ikke noget at gøre med at forskaffe sig personlig Fordel. Jeg har ikke sagt en Smule mere, end hvad rigtigt er, og det ærede Medlem skal nok i sit Hjerte give mig Ret.

Det ærede Medlem kom yderligere ind paa mine Betragtninger om Trawlfiskeriet og sagde, at naar jeg paastod, at Kapitalen ikke kan antages at ville interessere sig derfor, hvorledes kan det saa betale sig for Fiskerne? Ja, det er netop Spørgsmaalet, om det, som ikke kan etableres under kapitalistiske Former, ikke kan gaa, naar Fiskerne selv tager Sagen i deres Haand, naar de er ansvarlige, naar de faar Fordelen af at være paapasselige, og i modsat Fald lider Tab. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Fiskerne med Fordel kunde tage denne Sag op, blot de fik fornøden Støtte af Staten.

Jeg skal kun for Fuldstændigheds Skyld svare paa det ærede Medlems Spørgsmaal, om der bag min Modstand var skjult nogen Uvillie imod, at der i Ly af den foreslaaede Havn opvokse en ny By. Jeg beundrer det ærede Medlems Evne til at opfinde Spørgsmaal. Hvorfor skulde jeg dog have noget imod, at der opvokse en By ved en ny Havn?

Det ærede Medlem vilde dernæst foreskrive mig, hvorledes jeg burde have ræsonneret i denne Sag. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlems Maade at tænke paa slet ikke er videre fristende at følge, ettersom hans Tanke